

(המשך מעמוד 30)

אלדד הוציא או לאור את הירחון סולט. שבו ריכז את כל הוגי הדעות של השוליים הימניים. הכוכב הראשי היה המשורר אורי צבי גרינברג, שזויתר על מושבו בכנסת כחבר כ"י סיעת הרוח, ושחלל מטרף ל"מישטר של כחי-רים", אשר יבוא במקום "מישטר של נבחרים" — פיזור הכנסת והקמת דיקטטורה של נושאי חזון מלכותי-ישראלי.

שאר מתתפי סולט, וגאולה כהן ביכללם, הטיפו לרעיונות דומים. מסביב לסולט התרכזו חוגי האגף הימני בלח"י לשעבר, שצורתה, סיגנונה, ואורח-חייה של מדינת-ישראל לא השביעו את רצונם.

במשך כמה שנים טענו המישטרה והשין-בית כי חוטים סמויים קושרים את סולט עם המחתרנות שהטרידו את המדינה בשנות ה-50, אנשי לח"י-לשעבר, מאוהדי הד"ר אלדד, הואשמו והורשעו בהקמת מחתרת לאומנית

ששת-הימים, שהביאה לכיבוש נתחים נכבדים מטריטוריה זו.

ח"ית מוסדת

קראת סוף שנות ה-50' דעך הלהט הקנאי ברחבי ישראל, המדינה התמסרה לעסקיה, הפכה יותר ויותר מדינה נורמלית. הכישלון המדיני החרוץ של מיבצע-סיני, ההשפעה המטהרת של פרשת-לבון, הדחת בן-גוריון מן השלטון ועלייתם של אנשים מפוכחים כמו ראש-הממשלה לוי אשכול והרמטכ"ל יצחק רבין — כל אלה שינו את האווירה במדינה.

המחתרנות הלאומנית נעלמו. הקבוצה שמסביב לד"ר אלדד הפכה קוריוז שעורר גיחוך, ושגם אנשי הימין ראו בו "שוליים מטורפים".

גם גאולה כהן, כך היה נדמה, השלימה עם המצב. היא עברה לחעריב, מיבצר הימין הלאומני הממוסד, והשתלבה במציאות המדינה.

ואו, כברק שמיים כחולים, פרץ המשבר שהוביל למלחמת ששת-הימים. כימעט בן-לילה, מבלי שאיש

לוי אשכול נקט במדיניות של דחיית ההכרעה (או שהפריץ ימות, או שהסוס ימות, או שהיהודי ימות...), מתוך תיקווה שלפחות חלק מן הכיבושים יישארו בסוף בידי ישראל. יגאל אלון הציע את תוכניתו — "תוכנית אלון" — כתוכנית-מכסימום, שניתן להתמקח עליה. אך החודשים עברו, ולאחר מכן השנים. מדיניות-ההשתייה של אשכול ודיין הצליחה יותר מכפי שהעזו לשער. המצב הבינלאומי מנע לחצים כבדים על ישראל. ארצות-הברית, שהיתה טבועה עמוק בבזבז של ויאט-נאם, הניחה לישראל לשחק, כדי להסית את דעת הסובייטים. וכך, בהדרגה, התרגל הציבור הישראלי ל"חזקת כל השמים". החוקיות הפנימית של מישטר-כיבוש, המביאה להקצנה אצל הכובש והנכבש כאחד, פערה בהתמדה.

הרעיון של "ארץ-ישראל השלמה" חדל מלהיות נחלתו של מייעט זעיר ומגוחך, והתקדם לעבר מרכז הבמה. אנשי מלכות-ישראל, שאיש לא העלה על דעתו להזמין לחברה מכובדת, היו עתה נואמים מבוקשים בפורומים רבי-יוקרה.

על גבי הגל הזה עלתה גם גאולה כהן. היא התגנדה לממשלת-הליכוד-הלאומי, שקיבלה איכשהו את החלטת מועצת-הביטחון מס' 242. כאשר פרש מנחם בגין

חביבה על: גאולה כהן מתלוצצת במליאת הכנסת עם יוסי שריד (מימין) ועם לובה אליאב, בעת דיון -

מממשלה זו, באוגוסט 1970, ביגלל הסכמת גולדה מאיר לשביתת-הנשק אשר סיימה את מלחמת-ההתשה — הפעם שכללה איזכור של המילה "נסיגה" — נסתם הפער שחצץ בין גאולה כהן ומנחם בגין.

אנשי האגף הלאומני של לח"י, שפרשו מאצ"ל ביוני 1940, חזרו כעבור 30 שנה לתנועה שהוקמה עליידי אנשי אצ"ל, ושנשאה את דיגלו של ז'בוטינסקי. יצחק שמיר וגאולה כהן הצטרפו לתנועת-החרות, ונדמה שגם הד"ר אלדד התקרב אליה.

ברשימה הליכוד, שהתייצבה בבחירות של 1973, הופיעה גאולה כהן רק במקום ה-35. אך הרשימה זכתה ב-39 מנדטים, וגאולה כהן, הבית-ר"ה מרכז-התימנים, הפכה חברת-כנסת.

בתפקידה החדש לא התבלטה במיוחד. היא היתה חברת-כנסת מן המניין. היה נדמה שהיא "התמסדה" סופית. אמנם מיהרה לכל התנחלות בלתי-חוקית והציגה טלמה עם אנשי גוש-אמונים, אך כך עשה גם מנחם בגין, שעודד את המתנחלים להפר את החוק.

כאשר ניסה עזר ויצמן להדיח את בגין, הצטרפה אליו גאולה כהן. הנסיון נכשל. אך הדבר לא הזיק לה. קרנה במישלה עלתה, והיא היתה מקובלת על חבריה. ברשימת הליכוד שהופיעה בבחירות של 1977 כבר תפסה גאולה כהן את המקום ה-17. כמועמדת השביעית של תנועת-החרות ברשימה המעורבת, זו זכתה הפעם ב-43 מנדטים, שהחילו לה את השלטון.

ההתמסדות של נוחמת-דח"י הקנאית הגיעה כך נדמה, לשיאה. היא הפכה חלק ממימסד הכנסת, כיושבת-ראש של ועדת-החקיקה שלה, "סוף-סוף הגיעה אל המנוחה ואל הנחלה", אמרו חבריה בפועל, "היא כבר לא מה ש" היתה פעם. עכשיו היא כמו כולם."

טרגדיה במישחה

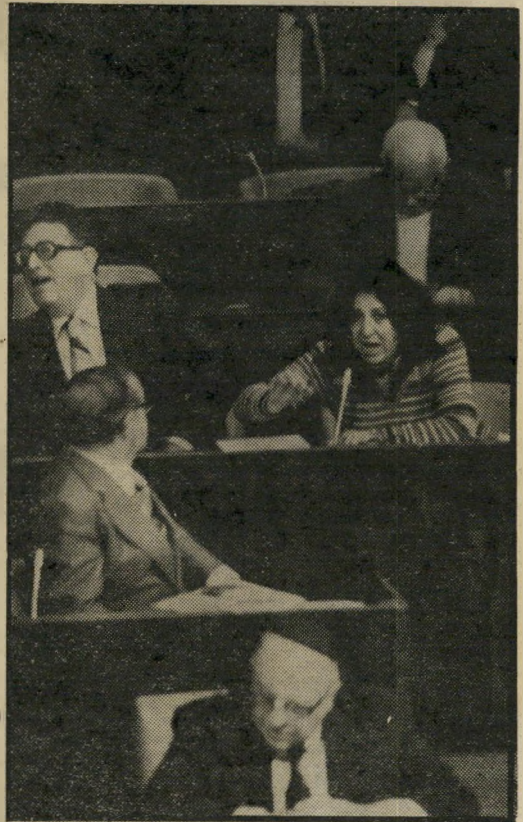
מבחינה חיצונית היה נדמה כי גאולה כהן הסתדרה, סוף-סוף, אחרי שורה של אסונות במיש-פחתה. הם לא עוררו תשומת-לב, כי גאולה כהן היתה רחוקה ממרכז הרקורים.

אחרי 15 שנות נשואין התגרשה מעמנואל הנגבי — אותו "אדם" שהיה תחילה בעדה הפיקטיבי, ואשר לו נישאה, לאחר מכן, ככזה בלונדני במחתרת.

להנגבי, ששרת במחתרת מאז היותו בן 16, לא היה כל מיקצוע. אך הוא היה בעל כישורים טכניים, נתקבל לעבודה במשרדו של מהנדס-היער בירושלים, והפך לבסוף מנהלו.

בנה הכבוד של גאולה כהן, יאיר, לקח כ"י שיתוקי-מוחין בחיותו בן שנתיים.

"אהבתי את הילד הזה בכל לבי", סיפרה למראיינת.

יצועקת בעת הוויכוח על קמפי-דיויד

הרגיש בכך, נפלו בידי צה"ל הגדה המערבית ורצועת עזה. רמת-הגולן וכל סיני. מלכות-ישראל השדושיית, חלומם של ישראל אדד וגאולה כהן, עברה במפתיע מעולם הי הזיות הכימיקלי-מטורפים לעולם המציאות.

הדבר לא נתפס מייד. למרות שיכרון הניצחון שהציף את המדינה ומטר אלבומי-צה"ל, סברו הכל כי יהיה צורך להחזיר את השטחים במהרה. כפי שהיה אחרי מלחמת 1956. הרעיון של החזרת השטחים לעם הפלסטיני, תמורת הסדרים מדיניים וביטחוניים קסם לרבים, וגם אנשים כמו משה דיין שיחקו בו במשך כמה חודשים.

אלימה, שביצעה כמה מעשי-טרור, היא זכתה בכינוי "מחתרת צריפין", על שם המקום שבו נשפטה עליידי בית-דין צבאי. בין השאר נטען כי הטמינה פצצה במערכת העולם הזה, שפצעה את הקאריקטוריסט קריאל ("דוש") גרדוש, כיום איש ארץ-ישראל השלמה.

גם בראש המחתרת שרצה את הד"ר ישראל קסטנר, אחרי שהושפט בנימין הלוי קבע כי "הוא מכר את נפשו לשטן" הנאצי, עמד חסידו של הד"ר אלדד, ממקורבי סולט.

בכתבי-עת פרחו יצירותיה של גאולה כהן. היא פירסמה בו קטעים מן היומן שכתבה בבית-הסוהר, ושיר ארוך בשם הנביאה, המציג את כל הסתכלותה על החיים הישראליים.

הדברים שכתבה כאותה תקופה משקפים נאמנה את השקפת-עולמה — השקפה צרה להחריף, המואסת בתרבויות כל העמים, הרוי אה בתרבות היהודית, כמובנה הצר והלאומני ביותר, את חזות-היכל.

כך כתבה על פגישתה הראשונה עם פאריס: "אינני יודעת איך נוצר המושג, חוקי-לארץ, ואינני יודעת איך מבוטא מושג זה בשפות אחרות ואצל עמים אחרים — אך כשבילי היו שתי מילים אלה מבטאות הויה לשונית אידיאית שלמה — הארץ, ארצנו מעבר אחד, וכל העולם מהעבר האחר..."

ברשימותיה על פאריס שפורסמו בטולט, פיתחה תיוה של עולם-האלימות האירופי מחד, ועולם הסהור הדתי, היהודי מאידך, וכתבה באחד ממאמריה: "והאלימות זו מהותה — הכיעור והיופי, האמת והשקר בכפיפה אחת. מכאן — האמנות והיופי האלוהי, כביכול, ומכאן — החומר הגס, הכיעור, השטן והזנות, בכפיפה אחת על הארץ... אלימות מחודשת בצורה, בהיקף, בביטוי — אבל שתוכנה אחד הוא מני או..."

כך נפסדה כמשיכת קודמם אחת תרבות העולם כולו — בתפיפה שיטחית ונכערת על להרהים.

אחרי תום לימודיה באוניברסיטה עבדה גאולה כהן כמה שנים למחיתה במישרד האנציקלופדיה העברית. באותו זמן עזרה לד"ר אלדד בעריכת כתבי-העת סולט. רבים הם חושבי ירושלים הזוכים עד היום את הלהט שבו מכרה כהן את גליונות סולט ברחובות-הבירה.

סולט לא היה כתבי-עת צימחוני. הוא נכתב בסיגנון אלים, שעבר לעיתים קרובות את גבולות ההסתה. פעם נתבע לדין פלילי בעוון הסתה לרצח. הקורבן המיועד: עורך העולם הזה.

פעם בשנה שלחה מערכת סולט, לרגל ראש-השנה, כרטיסי-ברכה שהכילו מפה של מלכות-ישראל על פי אלדד-שייב: מן הנילוס עד הפרת, כשהיא כוללת לא רק את כל ארץ-ישראל סינע-רבות, אלא גם את הגדה המזרחית, את חצי-האי סני קטע ממצרים, כל לבנון וחלקי-ארץ של סוריה. זה היה זמן רב לפני מלחמת